

ויש לעיין אס צברכת מעין שבע איכא דין
כונה צריש הצרכה המכוון כנגד
אצות עד מחי מחיס צמאמרו ואס לא כיון
ונזכר קודם גמר הצרכה חזר לאלקי אצרהס
או לא.

ב. והנה ציה"ל שם ד"ה יכין הקשה
מסי' נ"ג דמשמע שם דצדיעבד
מהני אס התפלל ש"ץ אף שאינו מצין מה
שהוא אומר, וכחז ואולי שם מיירי שמצין
עכ"פ צרכת אצות, או אפשר דש"ץ עדיף
טפי משום דשומע כעונה והוי כאלו השומע
אמר בעצמו צרכת אצות והוא מצין ציאורו,
ולפי"מ שכתב הפרמ"ג בסי' חר"ל צא"א
סק"ט א"א להוציא צאופן זה וע"כ
כחירונו הראשון עכ"ל.

וספיקנו צמעין שבע הוא רק לפי מקנהו
דגם צש"ץ יש דינא דצלא כיון
צאצות חזר אצל אס צש"ץ ליכא דינא דלא
כיון צאצות חזר לא שיך כלל ספיקנו.

ג. ונראה דיל"ע צלא כיון צאצות אס
נחשב לא התפלל כלל וחסר
צעיקר מעשה התפילה, או דהוי שפיר
מעשה תפילה גם צלא כיון צאצות אלא
דמ"מ חזר ומתפלל מפני דחסר צרכת
אצות צכונה.

ומדברי הטור והרמ"א דהאידנא אין
חזרין צשכיל חסרון כונה
צאצות ומצאנר צח"א דיכול לגמור השמו"ע
רואים דצלא כונה הוי שפיר מעשה תפילה
ולכך לא נחשב שאר צרכותיו לצטלה [ועיין
צמ"א שמקשה מק"ש ונ"ע לפי"ד].

צ. יו"ט דאינו מוזכר צמעין שבע ענינו של
יום דינא ע"י שהוא מעין שבע צרכות של
כל צצחות השנה, ולפי"ז יתכן דאף דפסק
המ"א דצדיעבד יוצא היחיד צמעין שבע
היינו דוקא כשהמעין שבע הוא מעין שבע
של אותה צצח אצל כשהוא מעין שבע של
שאר צצחות השנה הוי כמו צצצח שחל צ
יו"ט דאינו יוצא צ צמה שמתפלל מעין שבע
אחרי שאינו מוזכר צ ענינו של יום
וכדמצינר צציה"ל סי' רס"ח ד"ה ינא ועיין
צשע"ח שם או' צ ולכך כשאמר צמעין שבע
הקל הקדוש צמקום המלך הקדוש הרי
התפלל תפילת מעין שבע של שאר צצצחות
השנה ולא של הצי צצצח ועליו לחזור.

פרק ח

בדין אם צמעין שבע איכא דין
כונה באבות

א. בסי' ק"א סעי' א', המתפלל צריך
שיכין צכל הצרכות ואס אינו
יכול לכין צכולס לפחות יכין צאצות, ואס
לא כיון צאצות אעפ"י שכין צכל השאר
יחזור ויתפלל, הג"ה והאידנא אין חזרין
צשכיל חסרון כונה שאף צחזרה קרוב הוא
שלא יכין א"כ למה יחזור ויתפלל, וצמ"צ
שם ס"ק ד' כתב, כתב הח"א נ"ל כיון
דמנד הדין צריך לחזור ולהתפלל, עכ"פ אס
נזכר קודם שאמר צח"י צסוף צצכה יחזור
לומר מאלקי אצרהס כו' עכ"ל.

ועיין במדושי רבינו חיים הלוי פ"ד ה"א מהל' תפילה שכתב בש"ט הר"מ דב"ן כונה באצט כיון דהוא מקיימת רק בתפילה ע"כ אמרין דאע"ג דאין יכול לקיימה מ"מ שפיר חילא עלי' חוצת תפילה שיעשה אותה ככל המצות ואית צה דין תפילה עי"ש, והחזו"א בגליונותיו על תרמ"ה חולק צה.

עכ"פ מטאר דשפיר הו מעשה תפילה ולפי"ז נראה דצרכה מעין שבע דנתקנה רק בגלל המזיקין התקנה היתה רק על עזם מעשה התפילה ואם רק תפילה היא נתקיימה התקנה ולא מעכב צה דברים הנוספים בתפילה, ולכך גם המלך הקדוש אם לא אמרה אינו מעכב צרכה מעין שבע, גם הדין כונה בצרכת אצט אינה מעכבת צהאי תפילה.

ד. ויש לדון עוד דדוקא בצרכת אצט מעכב כונה אצל צרכה מעין שבע אינה צרכת אצט אלא צרכה חדשה שכלול צה מעין שבע לא מצינו דיעכב צה דברים המעכבים באצט, וכ"נ.

פרק ט

נתפזרו הקהל בלא שאמר הש"ץ ברכה אחת מעין ז' [כגון ביו"ט שחל בשבת וטעו שאי"צ לומר מעין שבע או מחמת אונס] מהו לאסוף הקהל לאמירת ברכה זו.

א. הנה נשומ' הלכות קטנות ח"ב סי' קכ"ג כתב שאלה ש"ץ שטעה

במקום שמחזירין אותו ולא נזכרו עד שנתפזרו איש לדרכו מיבעיא אי מחייבין להו לאיכנופי. תשו' אפשר דכיון דהו ערמה יתירא אמרין צה"ג הרי תפילת מנחה לפניו שישלם כי היכי דאמרין היכי דטעה צר"ח שחרית שהרי תפילת המוספין לפניו, עכ"ל. הנה לפי"ד הו"ה הכא בטעה הש"ץ צמעין שבע במקום שמחזירין אותו כגון שאמר האל הקדוש במקום המלך הקדוש לפי הפוסקים שמחזירין אותו ונתפזרו הקהל אין לאסוף הקהל לומר מעין שבע, שהרי תפילת שחרית לפניו [זולת אם נחלק דהלילה הו הפסק שלא יימא הרי התפילה לפניו וי"ע]

אמנם בטעו או נאנסו ולא אמרו כלל חזרת הש"ץ עדיין אין רא' מהלכות קטנות דאי"צ לאסוף הציבור לקיום תקנת חזרת הש"ץ.

ונראה דצמעין שבע מסתבר דאין לאסוף את הקהל דהרי עיקר התקנה היתה מפני הסכנה מפני שהציהכ"נ היה רחוק מן העיר צבדי שהמאחרים לא ישארו לצדס צציהכ"נ א"כ יש לומר דקיום התקנה הוא על ידי שלא הולכין מציהכ"נ רק אחרי שחזרין את התפילה אצל אם צין כך כבר הלכו מציהכ"נ לא שייך כלל קיום התקנה וי"ע צה דאולי עשו כבר צה לא פלוג.

ב וכה"ג יש לדון עוד דהא מטאר צסעי' י' דא"א צרכה מעין ו' צצית חתנים ואצלים דליכא טעמא דמאחרין לטא שיהיו נווקין והיינו דתקנת מעין ו' נתקן רק צציהכ"נ ועי"ש צמ"ב, ויש